

[Lembourn.]

stav er, hvad familiepolitik er, og hvad en bacille er.

Europa har haft tusind år til at nå frem til den industrielle revolutions gennemslag. Hvis vi ikke kan bringe folkene i u-landene igennem denne periode på ganske få år, hjælper kapitalindsatsen og eksperterne ikke ret meget. Derfor mener jeg, at vi bør oprette et omfattende dansk u-landskorps af unge frivillige, unge, som, når de har endt deres uddannelse, vil gå ind i et sådant korps.

Nu kan man spørge: ja men har vi ikke et sådant u-landskorps allerede? Mellempfolkeligt Samvirke har hidtil udsendt 47 unge frivillige, og man regner med i år yderligere at udsende 50. Det er udmærket; men det er ikke noget egentligt u-landskorps — ikke fordi det, man har gjort, ikke er godt, men det, man ikke har gjort, det er det, der tæller. Proportionerne er desperate. Forholdet mellem behov for uddannelse og det antal frivillige, man sender ud, er desperat. Den hjælp, man yder, er i virkeligheden kun symbolsk. Der er også den mangel ved det, man hidtil har gjort, at det ikke er kendt nok. Det u-landskorps, som Mellempfolkeligt Samvirke står for, er ikke en national sag; der er ikke ret mange, der ved, at det overhovedet eksisterer, og så længe det kun er en sekterisk sag, er det kun de mest idealistiske og de mest eventyrlystne, som søger ind i det — og u-landene har ikke brug for idealisme og for eventyrlyst. Det, de har brug for, er folk med håndværksmæssig kunnen, viden om pædagogik og hygiejne; og de mange unge, der skal bruges, får vi ikke, hvis ikke det bliver en national sag. Det skal være sådan, at der ikke er en eneste ung dansker, der efter sin uddannelse ikke spørger sig selv: skal jeg bruge 2 år af mit liv på et u-land? Dette spørgsmål vil man ikke stille sig, før folkettinget har taget denne sag op og gjort den national.

Derfor vil jeg gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om han vil tage initiativ

til oprettelse af et u-landskorps af de dimensioner, jeg her tænker på, og efter de nævnte retningslinjer. Jeg mener, at det for det første må overvejes, om ikke der skal en selvstændig organisation til for at få dette u-landskorps ført igennem. Den styrelse, som er nedsat ifølge loven, og Mellempfolkeligt Samvirkes administration kan næppe klare ret meget mere, end man klarer i øjeblikket.

Jeg tror, at præsident Kennedy havde ret, da han i 1961 skabte det amerikanske fredskorps og ved den anledning sagde — og gennemførte — at de mennesker, der skal stå for denne administration, ikke må have andre opgaver. Jeg tror, det er rigtigt, at der skal være noget uafhængigt over en sådan organisation, så at den kan bevare ideen og handlekraften og begejstringen.

Dernæst er det sikkert nødvendigt, at der vælges en leder af hele dette apparat og dette korps, en leder, som er en kendt mand, og som nyder almindelig tillid. Kennedy valgte sin svoger, Sergeant Shriver, og han var af god vilje, han havde handlekraft, og han var smidig.

Nået så langt er tiden inde til at tage kontakt op med u-landsregeringer på et helt andet plan, end man gør det i dag. Det er nødvendigt, at denne leder eller en af hans repræsentanter finder ud af, hvilke job der kan tilbydes, og hvilke projekter man ønsker gennemført. Kan man ikke selv finde de nødvendige job, kan man få dem i det internationale sekretariat for Volunteer Services. I dag er det sådan, at u-landene efterspørger 5 gange så mange frivillige, som man råder over. Dernæst skal der udsendes erfarne folk på pladserne. Det er jo tænkeligt, at nogle af de unge, som i øjeblikket arbejder i Mellempfolkeligt Samvirkes korps, er villige til at tage en tårn til og lade sig sende ud på de pladser, hvor grupper af unge senere skal følge som rådgivere og hjælpere.

Til slut kommer så udvælgelse og uddannelse. Det skal siges med det samme,